

Sophie
Kinsella

Davetsiz Misafir

DE
X
PLUS

"Sevginin hep kazanacağını, en eğlenceli haliyle okuyacaksınız."

Publishers Weekly

DEXPLUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sev Hayatını
Mükemmel Olmayan Hayatım
Şaşırt Beni
Sır Tutabilir misin?
Beni Hatırladın mı?
Pasaklı Tanrıça
Sana Bir İyilik Borçluyum

DAVETSİZ MİSAFİR

Orijinal adı: The Party Crasher

© Madhen Media Ltd, 2021

Yazan: Sophie Kinsella

İngilizceden çeviren: Bige Turan Zourbakis

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2024 / ISBN 978-625-8492-29-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sophie
Kinsella

Davetsiz Misafir

DEX PLUS
ÖRNEKTİR

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

DE
X
PLUS

Sharon Propson'ın anısına...

DEX PLUS
ÖRNEKTİR

BİR

Yapabilirim, *biliyorum*, yapabilirim. Kim ne derse desin. Her şey biraz azimli olmaya bakar.

“Effie, söylüyorum sana, o melek orada durmaz” dedi ablam Bean, elinde sıcak şarap kadehiyle yanıma gelip. “Hayatta durmaz.”

“Duracak.” Kararlı bir şekilde sevgili gümüş ağaç süsümüzün etrafına kenevir ip sarmaya devam ettim, elime batan çam iğneleri-neyse hiç aldırımıyordum.

“Durmaz. Bırak artık! O süs oraya fazla ağır!”

“Asla bırakmam!” diye karşı çıktım. “Bu gümüş melek *oldum* olası Noel ağacımızın en tepesinde durur.”

“Evet de bu ağaç her zamanki Noel ağaçlarımızın yarısı boyutunda” diye altını çizdi Bean. “Fark etmedin mi? Ayrıca dalları da incecik.”

Holde her zamanki girintiye konmuş ağacı şöyle bir süzdüm. Tabii ki küçüklüğünü fark ettim. Genellikle kocaman, göz dolduran, gür bir ağacımız olurdu, oysaki bu cılız bir şey. Ama şu anda derdim değildi.

“Olacak.” Büyük bir havayla sonuncu düğümümü attım ve ağacın tepesini bıraktım; hemen ardından bütün dal yere yapıştı, melek tepetakla sallandı, etekleri kafasına geçti ve külodu gözüktü. İh.

“Eh, şimdi tam şölen oldu” dedi Bean, kahkahadan kırılarak. “Donuna ‘Mutlu Noeller’ yazalım mı, ne dersin?”

“İyi, tamam ya.” Meleği bağladığım ipi çözüp bir adım geri attım. “Bu dalı tahta bir çubuk gibi bir şeyle güçlendiririm.”

“Ağacın tepesine başka bir şey koy, olsun bitsin!” Bean biraz eğleniyor, biraz da sabrı tükeniyor gibi konuştu. “Effie, illa bu kadar inat etmek zorunda mısın?”

“İnatçı değilim ben, *ısrarcıyım*.”

“Sözünü esirgeme, Effie!” diye araya girdi babam, kollarında bir tomar incecik ışıkla yanımızdan geçerken. “İyilik için savaş! Ölsen de yenilme!” Gözlerinin içi parlıyordu, yanakları al aldı, ona sevgiyle gülümsedim. Babam beni anlıyordu. Tanıdığım en dirençli insandı. Layton-on-Sea’de minicik bir apartman dairesinde yalnız annesi tarafından büyütülmüştü ve gerçekten zor bir okulda okumuştü. Ama azmetmiş, üniversiteye girmiş ve bir yatırımcı şirkete ortak olmuş. Şimdiyse olduğu yere gelmişti: Emekli, rahat, mutlu, hayatı tıkırında. İlk engelde pes ederek bunları başaramaz insan.

Tamam, bazen bu aşırı dirençli tutumu onu mantıksız bir inada sürükleyebiliyor. Mesela topallamasına rağmen bir hayır davası için 10 kilometre koşmaktan vazgeçmediği, koştuğu ve sonunda meğerse baldır kaslarından birinin yırtıldığı anlaşıldığı zaman. Fakat onun da sonradan söylediği gibi, parayı toplamıştı, işi bitirmişti ve sağ kalacaktı. Babam bütün çocukluğumuz boyunca bize, “Sağ kalacaksın!” diye haykırmıştır, bu da bazen neşelendirici, bazen insanı kuvvetlendirici, bazen de hiç hoş karşılanmayan bir cümle olabiliyordu. (İnsan bazen sağ kalacağını duymak istemiyordu. Kanayan dizine bakmak ve ciyaklamak ve birisinin, yanında sakince, “Geçti, geçti, bak ne kadar cesursun” dediğini duymak istiyordu.)

Babam ben buraya gelmeden önce belli ki sıcak şaraba başlamıştı –tabii, neden olmasın? Noel zamanıydı, *hem* onun doğum günüydü, *hem de* ağaç süsleme günümüzdü. Noel ağacımızı babamın doğum gününde süslemek eskiden beri sürdürdüğümüz bir gelenektir. Artık hepimiz koca koca insanlar olduk, yine de her yıl Sussex’teki aile evimize, Greenoaks’a dönüyoruz.

Babam mutfakta gözden kaybolurken Bean’e sokulup sesimi açtım. “Mimi bu yıl neden bu kadar küçük bir ağaç almış?”

“Bilmem” dedi Bean kısa bir duraklamayla. “Belki de daha pratik olur diye düşündü? Yani, artık hepimiz büyüdük ya.”

“Olabilir” dedim, cevaptan tatmin olmayarak. Üvey annemiz Mimi çok sanatçı ruhludur, yaratıcıdır ve bir sürü kendine has huya sahiptir. Noel süslemelerini her zaman çok sevmiştir, ne kadar büyük olursa o kadar iyidir. Neden birdenbire daha pratik olmaya karar versindi ki? Gelecek yıl ben onunla Noel alışverişine çıkacağım, diye karar aldım. Greenoaks’ta her zaman devasa bir ağaç süslediğimizi ona çaktırmadan hatırlatacağım ve durup dururken bu geleneği bozmaya ne gerek var diyeceğim, Bean 33, Gus 31 ve ben de 26’yı doldurmuş olsam da.

“Sonunda!” Bean düşüncelerimi bölerek telefonuna baktı.

“Ne oldu?”

“Gus. Videoyu şimdi gönderdi. Ucu ucuna yetişmek diye buna derim.”

Babam bir ay önce, bu yıl kimseden hediye istemediğini söyledi. Sanki ona kulak asacakmışız gibi. Ama haksızlık yapmayalım, bir sürü kazağı, kol düğmesi vesairesi var ki, biz de biraz yaratıcılığımızı kullanalım dedik. Bean ve Gus birlikte bir video montajladılar, Gus son rötuşları yapıyordu ve ben de sürpriz projemi bitirmiştım, babama göstermek için sabırsızlanıyordum.

“Herhalde Gus, *Romilly* ile meşguldü” dedim, Bean’e göz kırparak, ablam da sırttı.

Erkek kardeşimiz Gus yakın zamanda *Romilly* adında şahane bir kızla çıkmaya başladı. Hiç *şaşırmadık*, kesinlikle *şaşırmadık* ama... işte. Mesele şu ki, Gus yani. Dalgındır. Muğlaktır. Kendi çapında yakışıklıdır, çok yufka yüreklidir ve yazılım işlerinde çok başarılıdır. Fakat “alfa” erkek tipi yoktur. Kız arkadaşıyla, mükemmel saçları, şık kolsuz elbiseleriyle muazzam bir güç abidesi denebilir. (Kızı internetten de araştırdım.)

“Videoya çabucak bir bakmak istiyorum” dedi Bean. “Gel yukarı çıkalım.” Merdivenlere doğru yürürken, “Babama aldığın hediyeyi paketledin mi?” diye sordu.

“Hayır, daha paketlemedim.”

“İstersen yanımda fazladan paket kâğıdı ve kurdele getirdim, ihtiyacın olursa diye. Bu arada Ginny Teyze için hasır sepet siparişi de verdim” diye ekledim. “Bana ne kadar borcun olduğunu söylerim sonra.”

“Bean, harikasin” dedim sevinerek. Çünkü öyleydi. Her zaman bir sonraki adımı düşünürdü. Hep işleri hallederdi.

“Ah, bir şey daha var.” Üst kata ulaştığımızda Bean çantasının içine elini soktu. “Üç alana bir bedava kampanyası vardı.”

Bana bir D vitamini spreyi uzattı ve dudacağımı ısırıldı, gülmek için kendimi zor tutuyordum. Bean çılgın bir sağlık-güvenlik memuruna dönüştü. Geçen yıl bana balık ciğeri yağı kapsülleri almıştı, ondan önceki yıl da yeşil çay tozu.

“Bean, bana vitamin almana gerek yok! Yani, teşekkür ederim” diye gecikmiş bir şekilde ekledim.

Bean’in odasına girdik ve sevgi içinde etrafıma baktım. Beş yaşından beri kullandığı elle boyanmış mobilyaları, en son hatırladığımdan bu yana aynıydı: İkiz beyaz ahşap yatak, bir çekmeceli konsol, gardırop ve tuvalet masası; hepsi de Peter Rabbit’lerle süslü. Bütün çocukluğumuz boyunca Bean daha havalı bir şeye geçme niyetindeydi fakat hiçbir zaman mobilyalarla vedalaşmaya yüreği dayanmadığından hâlâ buradaydılar. Bu mobilyaları onunla çok bağdaştırıyordum, hatta Peter Rabbit’i görüp de ‘Bean’ diye düşünmemem mümkün değil.

“Bugün Dominic’i de buraya davet etmeyi düşündün mü?” diye sordu Bean, iPad’ini açarken. Adını duyunca bir parladım.

“Hayır, ‘aileyle tanıştırmak’ için henüz erken. Daha birkaç kez çıktık sadece.”

“Ama güzel geçti?”

“Evet, güzel geçti.” Mutlu mutlu güldüm.

“Müthiş. Tamam, hadi bakalım...” iPad’i masaya yerleştirdi ve ikimiz de silik ve titreğe çıkan başlığı izledik *Biricik sevgili... Tony Talbot!* Ardından bir fotoğraf çıktı, babam Layton-on-Sea yerel gazetesinde on bir yaşında matematik ödülünü kazandığı haberiyle duruyordu. Arkasından okul mezuniyet fotoğrafı, ardından biyolojik annemiz Alison ile düğün fotoğrafı.

Alison'ın güzel, geniş yüzüne baktım, onun fotoğraflarını her gördüğümde gelen o garip, ilişkisizlik hissini yaşadım, keşke daha güçlü bir bağ duyabilseydim. Annem öldüğünde ben daha 8 aylıkmışım; babam Mimi ile evlendiğindeyse 3 yaşında. Hastayken yatağımın başucunda bana şarkı söylediğini hatırladığım, mutfakta kekler pişiren, her zaman yanımda olan kişi Mimi'dir. Benim annem Mimi. Bean ve Gus için durum daha farklı; onlar Alison'ı biraz hatırlıyor. Oysaki ben, irsi benzerlik dışında hiçbir şeye sahip değilim, ki hakkını yemeyelim, bayağı büyük bir benzerlik bu. Hepimiz ona çekmişiz, geniş yüzümüz, güçlü elmacıkkemiklerimiz ve ayrık gözlerimizle. Ben her daim şaşırılmış gibi görünüyorum ve Bean'in büyük mavi gözleri hep bir sorgulama içinde. Bu arada Gus genellikle dalgın görünüyor, sanki hiç dikkatini vermiyormuş gibi (ki muhtemelen vermiyordur).

Eski evin videoları ekranda belirlediğinde öne eğilerek izlemeye başladım. Babam, kucağında bebek Bean ile... ailece piknikte... Babam, yeni yürüyen Gus'a kumsalda kale yaparken... Ardından daha önce gördüğüm bir video: Babam, Greenoaks'un kapısına doğru yürüyüp dramatik bir edayla kapıyı açıyor, eve ilk geldiğimiz gün çekilmiş. Babam sıklıkla böyle bir ev satın almanın, hayatının en büyük anlarından biri olduğunu söyler, "Layton-on-Sea'li bir çocuk, yırtmış" diye anlatırdı.

Çünkü Greenoaks sıradan bir ev değildi. *Göz kamaştırıcıydı*. Karakteri vardı. Bir kulesi vardı! Vitray bir penceresi vardı. Ziyaretçiler genellikle buraya "eksantrik" ya da "kendine has" der ya da sadece "Vay canına!" diye haykırırlardı.

Tamam, evet, arada birkaç yolunu şaşırılmış, kötü kalpli insan buraya "çirkin" demiş olabilir. Ama onların *gözü kör* ve *yanılıyorlar*. Greenoaks'un sevimsiz bir yapı olarak tanımlandığına kulak misafiri oldum, köydeki dükkânda garip bir kadın söylemişti ve beni hayrete düşürmüştü. 11 yaşındaki kalbim karşı çıkma ateşiyile yanıp tutuşmuştu. Hayatımda hiç mimari bir züppeye rastlamamıştım; varlıklarından bile haberim yoktu. Ayrıca evimizin her şeyini deli divane seviyordum; bu tanımadığımız, fesat yetişkinin

alay ettiği her şeyi. Sözde “çirkin tuğlalardan” –çirkin değildi bir kere– bahçedeki tümseğe kadar. Tümsek, bahçemizdeki yamru yumru, dik bir tepecik, evin yan tarafında. Kadın ona da bakıp kahkaha attı ve avaz avaz bağırarak istedim, “Şenlik ateşi yakmak için şahane bir kere!”

Onun yerine, dükkânı işleten Bayan McAdam’a kırgın bir bakış fırlatıp ayaklarımı yere vura vura dışarı çıktım. Kadın neyse ki, şok olmuştu ve, “Effie, tatlım, bir şey almak istiyor muydun?” diye arkamdan seslendi. Ama geri dönmedim ve evimizle alay eden o yabancı kadın kimdi, hâlâ bilmem.

O günden sonra, insanların Greenoaks’a karşı tepkilerini daha yakından gözler oldum. Evin bütünü süzüp bir adım geri atıp yutkunuşlarını, söyleyecek olumlu sözler arayışlarını gördüm. Kişilik testi olduğunu söylemiyorum ama –bu bir kişilik testi. Greenoaks hakkında söylenecek tek bir hoş yorum bulamayan insanlar, fesat züppelerdir ve onlarla hayatta işim olmaz.

“Effie, baksana, sen çıktın!” diye heyecanlandı Bean, yeni bir video başlayınca. Ben de yeni yürüyen halime baktım, çimlerde tıpış tıpış gidiyordum ve 8 yaşındaki Bean elimi tutmuştu. “Olsun, Effie” dedi neşeli neşeli ben yere düşünce. “Tekrar dene!” Mimi hep bana yürümeyi Bean’in öğrettiğini söyler. Ve bisiklete binmeyi. Ve saçlarımı örmeyi.

Alison’ın öldüğü o karanlık yılı hızlıca es geçmiştik, sessizce farkına vardım. Bu video sadece mutlu zamanlardı. Eh, neden olmasın? Babam tüm bunları hatırlamayı dert etmez. Mimi ile mutluluğu buldu ve o gün bu gündür, keyfi yerinde.

Aşağıda kapı zili çaldı ve Bean duymazdan geldi fakat ben telaşla başımı kaldırdım. İçinde Mimi’nin Noel hediyesi olan bir kargo bekliyordum. Özellikle bugün getirilmesi için ayarlamıştım ve Mimi’nin yanlışlıkla açmasını istemezdim.

“Bean” dedim, iPad ekranında Durdur tuşuna basarak. “Benimle bahçe kapısına gelir misin? Galiba Mimi’nin dikiş seti geldi ve içeri gizlice sokmak istiyorum. Ama bayağı büyük bir paket.”

“Tabii” dedi Bean, videoyu kapatıp. “Eee, nasıl buldun?”

“Şahane” dedim sevinçle. “Babam bayılacak.”

Biz hızla alt kata inerken Mimi merdivenin tırabzanlarına yeşil dallar sarıyordu. Kafasını kaldırıp ikimize de gülümsedi fakat yüzünde bir gerginlik saklıydı. Belki de tatile ihtiyacı vardı.

“Ben kapıya bakarım” dedim aceleyle. “Herhalde bir kargo geldi.”

“Sağol, Effie’ciğim” dedi Mimi, o yumuşacık, rahatlatıcı İrlanda aksanıyla. Üstünde Hint usulü desenli bir elbise var, saçına el yapımı tahta bir toka takmış. Kırmızı kadife kurdeleyle dalların üstüne hünerli bir düğüm atışını izledim ve söylememe gerek yok, hiçbir şey çökmedi. Tipik.

Bean ve ben, çakıl taşlı garaj yolundan büyük demir kapılara doğru ilerlerken öğle sonrası havasında kışa özgü, alacakaranlık kasveti gizliydi. Dışarıda büyük beyaz bir van park edilmişti ve dazlak bir adam karton bir kutuyla bekliyordu.

“Bu olamaz” dedim. “Çok küçük.”

“Old Rectory adresi için teslimat” dedi adam, yaya giriş kapısını açtığımızda. “Evde yoklar. Size bırakabilir miyim?”

“Tabii” dedi Bean, kutuya doğru uzanıp, tam adamın elindeki makineye imza atmak üzereyken elini yakalayıp ona engel oldum.

“Bir dakika! Hemen imzalama. Ben bir kere komşumun kargosunu alıp imzaladım ve cam bir vazoymuş, kırıkmiş ve ben imza atıp aldım diye para iadesi alamadılar, sonra da beni suçladılar.” Nefes nefese sustum. “Önce kontrol etmemiz lazım.”

“Kargo sağlam” dedi adam sabırsızca ve sinirim zıpladı.

“Onu bilemezsin.” Kapağını yırtıp açtım, faturayı çıkardım. “Yoga heykeli” diye okudum. “Kurulum dahildir.” Kafamı kaldırıp baktım, kandırılmış gibiydim. “Gördün mü? Sağlam değilmiş! Kurmanız gerekiyormuş.”

“Ben bir şey kurmam” dedi adam, mide bulandırıcı bir şekilde burnunu çekerek.

“Mecbursun” diye tutturdum. “Kâğıtta yazıyor. Kurulum dahildir.”

“Tabii tabii.”

“Kur!” diye ısrar ettim. “Sen kurana kadar kâğıdı imzalamayacağız.” Adam bana bir saniye sessizce ve pis pis baktı, dazlak kafa-

sını ovuşturdu, sonra da, "İnatçı bir baş belasına çattık. Daha önce sana böyle diyen olmuş muydu?" dedi.

"Evet" diye kollarımı göğsümde bağlayarak cevap verdim. "Herkes."

"Doğru." Bean sırtarak kafa salladı. "Kursan iyi olur. *Yoga* heykeli nedir ki?" diye ekledi bana dönüp, bense omuz silktim.

"Aletlerimi alayım bari" dedi adam, ikimize de ters ters bakarak. "Ama tam bir zırvalık."

"Buna iyi vatandaşlık deniyor" diye karşılık verdim.

Bir dakika sonra adam aletleriyle birlikte geri döndü ve sabırsız oflamalarla metal parçaları vidalayışını seyretmeye koyulduk ve ortaya... Neydi bu tam olarak? Bir insanı oluşturuyordu... Hayır, iki kişi vardı, bir erkek ve bir kadın ve sanki iç içe geçiyorlardı... *Ne* yapıyordu bu heykeller böyle?

Bir dakika ya.

Aman Tanrım. Midem hop etti, Bean'e baktım, onun da ağzı beş karış açtı. *Yoga heykeli* yoksa *18 yaş üstü seks heykeli* anlamına mı geliyordu?

Tamaaaam. Öyleymiş, anladık.

Açıkkçası, şoktaydım! Andrew ve Jane Martin birbirine takım, pofuduk yelekler giyer. Bahar bayramında yıldız çiçeklerini sergilerler. *Bunu* nasıl sipariş etmiş olabilirler?

"Eli kadının memesine mi konacak, poposuna mı?" diye sordu adam kafasını kaldırıp. "Talimat yazılmamış."

"Ben... ne bileyim" diyebildim.

"Aman Tanrım." Adam kutunun içinden sonuncu ve en gösterişli parça olan erkek uzvunu çıkarınca Bean silkelendi. "Hayır! Asla olmaz. Bir saniye durabilir misin lütfen?" diye sesi çatlayarak adama seslendi. Sonra bana döndü ve dişlerini sıkarak, "Bu heykeli Martinler'e götüremeyiz. Bir daha suratlarına bakamam!"

"Ben de!"

"Bunu görmedik. Tamam mı, Effie? Biz bunu görmedik."

"Anlaştık" dedim canla başla kafa sallayıp. "Immm, affeder-sin?" diye tekrar adama döndüm. "Küçük bir plan değişikliği

oldu. Hepsini tekrar parçalara ayırıp kutuya geri koymak mümkün mü?"

"Siz benimle kafa buluyorsunuz herhalde" dedi adam inanarak.

"Affedersiniz" dedim süt dökmüş kediye dönerek. "Ne olduğunu bilmiyorduk."

"Zahmetleriniz için teşekkürler" diye ekledi Bean çabucak. "Ve mutlu Noel!" Elini kotunun cebine soktu, buruşuk bir onluk buldu ve kargocu adam bir nebze yumuşadı.

"Saçmalığın daniskası" dedi, hızlı hızlı parçaları tekrar sökerek. "Bir karar verin artık." Çıplak kadın figürünü beğenmeyerek süzdü. "Neyse, bana sorarsanız, böyle debelenirken dizlerini sakatlayacak. Altına iki yastık koysun, eklemeleri rahatlar."

Bean'e baktım, sonra gözlerimi kaçırdım.

"İyi fikir" dedim.

"Temkinli olmaktan zarar çıkmaz" diye ekledi Bean, sesi titreterek.

Adam sonuncu metal vücut parçasını kutuya soktu ve Bean elektronik ekrana imza attı, adam kargo aracına binerken biz de birbirimize baktık.

"Dizlerini sakatlamak mı" dedi Bean, patlamak üzereydi.

"Martinler ya!" Histeri nöbeti geçirir gibi ona katıldım. "Aman Tanrım, Bean, onlarla bir daha nasıl konuşacağız?"

Kargo aracı sonunda uzaklaştı ve ikimiz de kahkahadan yerlere yığıldık.

"Ben yarın kutuyu bantlarım" dedi Bean. "Açtığımızdan haberleri olmaz."

Ablam kutuyu kaldırmak üzere eğilirken benim gözüme bir şey takıldı: Yaklaşık on metre ötede, köy yolundan bize doğru yürüyen bir karaltı. O siyah saçlarından beyaz, güçlü çene kemiğine, uzun bacaklarıyla yavaş yürüyüşüne kadar nerede görsem tanıyacağım bir karaltı. Joe Murran. Onu görür görmez histerik halimden sıyrıldım. Ânında. Sanki hiç yaşanmamış gibi.

"Ne?" dedi Bean, yüz ifademi fark etti ve arkasını döndü. "Ah. Ah."

Joe bize doğru yaklaşırken yüreğimi bir el sıkıştırdı. Bir piton sıkı. Nefes alamadım. Nefes alabiliyor muydum? Ah, kes şunu, Effe. Saçmalama. Tabii ki nefes alabiliyordum. Hadi. Eski erkek arkadaşımı, olduğum yere yığılıp gebermeden görebilirdim.

“İyi misin?” diye mırıldandı Bean.

“Tabii!” dedim hemen.

“Tamam.” Hiç ikna olmamıştı. “Bak ne diyeceğim, ben şu kutuyu götürüyem, siz de... ne zamandır görüşmediniz.”

Bean evin kapısına doğru gözden kaybolurken, bir adım geriledim, böylece garaj yolundaki çakıl taşlarında durdum. Evimin sınırlarında. Evin, Greenoaks’un, aile yuvamın dayanağına ihtiyacım olduğunu hissettim.

“Ah, selam” diyerek yaklaştı Joe; gözlerinin içini okuyamadım. “Nasılsın?”

“İyiyim.” Kayıtsızca omuz silktim. “Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim.”

Joe’nun bakışları boynuma kaydı ve içgüdüsel bir hareketle elimi boncuklu kolyemin üstüne koydum, koyar koymaz da kendime küfrettim. *Ne? Affedersin? Bir zamanlar boynuma bizim için önemli olan bir şey mi takıyordum? Kusura bakma, ayrıntıları hatırlamıyorum.*

“Kolyen güzelmiş” dedi.

“Evet, Bean vermişti” dedim dikkatsizce. “O yüzden çok özel. Anlarsın ya. Anlamlı. Aslında seviyorum. Hiç çıkarmıyorum.”

“Bean vermişti” dedikten sonra durabilirdim aslında. Ama lafım hedefini bulmuştu. Joe’nun yüz ifadesinden anlayabiliyordum. “İşler iyi gidiyor mu?” dedi, yapmacık bir kibarlıkla.

“Evet, sağ ol.” Ben de aynı kibarlıkla cevap verdim. “Departman değiştirdim. Artık çoğunlukla organizasyonlar düzenliyorum.”

“Harika.”

“Sen? Hâlâ kalp ameliyatı hedefinde mi ilerliyorsun?”

Özellikle muğlak konuştum, sanki tıp kariyerinin hangi seviyesinde olduğundan hiç haberim yokmuş gibi yaparak. Sanki bir zamanlar onunla gecenin ikilerine kadar oturup ders çalışmasına yardım etmemişim gibi.

“Planım bu.” Başını salladı. “Yavaş yavaş ilerliyor.”

“Ne güzel.”

Sustuk, Joe malum yoğun düşüncelere dalmış halde, kaşlarını çattı.

“Peki ya...” diye başladı en sonunda. “Sen... birisiyle birlikte misin?”

Sözleri yaraya tuz basmak gibiydi. Ona ne ki? Onu ne ilgilendiriyordu? *Benim aşk hayatımı sormak senin haddine düşmez, Joe Murran,* diye horozlanarak çıkışmak istedim. Ama kendimi ele vermiş olurdum. Ayrıca da, böbürlenecek bir şeyim vardı.

“Evet, birisiyle birlikteyim bu aralar” dedim, en hülyalı yüz ifademini takınarak. “Gerçekten harika. O kadar harika ki. Çok yakışıklı, başarılı, nazik, *güvenilir...*” diye iğneleyerek ekledim.

“Humph değil umarım?” dedi Joe bıkkın bir ifadeyle ve sinirim bozuldu. Humph’ı gündeme getirmek zorunda mıydı? Joe’dan intikam almak için üç haftalığına Humphrey Pelham-Taylor ile çıkmıştım, zavallıcaydı ve evet, pişmanım. Fakat onun da hiç mi aklı yoktu, Humph ve benim uzun ilişki yaşayacağımızı ciddi düşünüyör müydü?

“Hayır, Humph değil” dedim tumturaklı bir sabırla. “Adı Dominic. Mühendis. İnternette tanıştık ve şahane gidiyor. Çok uyumluyuz. Anlarsın ya, hani her şey cuk oturur?”

“Süper” dedi Joe, uzun bir duraklamadan sonra. “Ne diyeyim... sevindim.”

Hiç sevinmişe benzemiyordu. Hatta çile çekiyor gibiydi. Benim sorunum değil ama, dedim sertçe içimden. Hem zaten çile de çekmiyordur muhtemelen. Bir zamanlar Joe Murran’ı tanıdığımı sanırdım ama belli ki hiç tanımamışım.

“Sen birisiyle birlikte misin?” diye sordum kibarca.

“Hayır” dedi Joe hemen. “Ben... hayır.”

Bir daha sustuk, bu sırada Joe omuzlarını düşürdü, ellerini ceketinin cebine soktu. Bu konuşma sahiden iyi gitmiyordu. Kış ayazında birkaç derin nefes aldım ve kederin üstüme çöreklendiğini hissettim. Bundan tam iki buçuk yıl önceki o iğrenç gece,

hayatımın aşkını kaybetmekle kalmamıştım. Beş yaşından beri tanıştığım dostumu da kaybetmiştim. Joe burada büyümüştü; annesi hâlâ köyün okulunda müdüdü. Oyun arkadaşydık. Sonra ergenlikte sevgili olduk. Üniversite yılları boyunca birlikteydik. Birlikte bir hayat planlıyorduk.

Oysa şimdi... neyiz? Birbirimizin gözlerinin içine bile zor bakan iki kişi.

“Evet” dedi Joe sonunda. “Mutlu Noeller.”

“Aynen. Mutlu Noeller.”

Yürüyüp gidişini izledim, sonra döndüm ve garaj yolundan eve yürüdüm, Bean dış kapının önünde ayakta dikiliyordu.

“İyi misin, Effie?” diye sordu kaygıyla. “Joe’yu her görüşünde çok... geriliyorsun.”

“İyiyim” dedim. “Gel içeri girelim.”

Bean’e o gece yaşananları hiç anlatmadım. Bazı şeyler paylaşılacak kadar çok can yakar. Hatta ben o geceyi hiç düşünmemeye çalışıyordum, nokta.

Şimdiye ve buraya odaklanmam lazım, dedim kendi kendime. İyi olan her şeye. Ağacı süslemeye. Yılbaşı gelmek üzere. Maaile Greenoaks’ ta toplanmışız.

Ânında içim ferahlamış halde Bean’in peşinden içeri girdim, soğuk hava girmesin diye kapıyı da sıkı sıkı kapattım. Her yıl bugünü ipe çekerim, keyfimin kaçmasına asla izin vermeyeceğim. Hele hele Joe Murran yüzünden.

Bir saat sonra, moralim daha da düzelmişti, muhtemelen yuvarladığım iki kadeh sıcak şarabın etkisindendi. Noel ağacımızı süslemeyi bitirdik, mutfakta toplandık, Bean ve Gus’ın, babam için çektiği videoyu masaya yasladığımız iPad’den izlemeye koyulduk. İçimde derin bir huzurla, köşedeki Nuh Nebi’den kalma rattan sandalyeye kıvrıldım, kendimi izledim; dört yaşındaki ben Mimi’nin diktiği çiçek desenli elbisemle ortalıkta koşturuyordum. Ekranda bir yaz günü çıkmıştı ve ben bahçemizdeki çimenlerde bir örtünün üstüne oturmuş, matruşka bebeklerimi teker teker açıp her birini dikkatlice babama gösteriyordum.

Aynı esnada babama dönüp izlediğinden keyif alıyor mu diye şöyle bir baktım ve babam sıcak şarap kadehini bana kaldırıp hafifçe gülümsedi. Etkileyici babamdan tipik bir hareket. En yakın arkadaşım Temi'ye göre babam aktör olmalıymış, ona hak veriyorum. Görünüş desen görünüş, poz desen poz, insanları çeken doğal bir havası vardır.

"Ephelant, küçükken çok şirindin" dedi Bean tatlı tatlı. Ailem bana Effie demedikleri zaman "Ephelant" derler; bebekken "elephant" diyemeyip böyle dermişim. Kimse bana Euphemia olan gerçek adımla hitap etmez (çok şükür) ama aynı zamanda kimse Bean'e de "Beatrice' ya da "Gus"a Augustus demez.

"Evet, ne yazık ki sonradan bozuldun" diye ekleyince Gus, dalgın dalgın "Ha ha" diye güldüm, gözlerimi ekrandan ayırmadan. Kutusundan yeni çıkardığım mükemmel Matruşka bebeklerimin görüntüsünden büyülenmişim. Hâlâ duruyorlar; iç içe geçen, elde boyanmış, beş adet ahşap Matruşka, pırlıl pırlıl gözlü, al yanaklı ve huzurlu tebessümlülür. Artık biraz vuruk kırık, üstleri keçeli kalem iziyle dolu fakat çocukluğumdan kalma en değerli hatıramdır.

Genelde çocuklar ayıcıklarına bağlıdır, bense matruşka bebeklere bağlıydım. Hepsini ayırır, yan yana dizer, birbirleriyle sohbet ettirir, onlarla konuşurdum. Bazen bizim aileyi temsil ederlerdi: İki ebeveyn ve üç küçük çocuk, ben de en minik olandım. Bazen her biri benim farklı versiyonum olurdu. Ya da hepsine okuldan arkadaşlarımın adını verir ve günün kavgalarını onlara oynatırdım. Fakat daha sıklıkla, benim bir nevi tespihim olurlardı. İç içe geçirir, çıkarırdım, onları görmez, sadece bu eylemden bir ritüel gibi rahatlama duyardım. Hatta, hâlâ duyuyorum. Bugün bile bu bebekler başucumda durur ve stresli dönemlerimde ara sıra elime alır oynarım onlarla.

"Elbisene bak" diyordu Bean, gözleri ekranda. "Ben de istiyorum!"

"Yapabilirsin" dedi Mimi. "Patronu hâlâ bende. Yetişkinler için de vardı."

"Gerçekten mi?" Bean sevindi. "Kesinlikle diyeceğim bundan bir tane."

Bir kez daha Bean'in, Mimi'nin yaratıcı yanını nasıl örnek aldığına hayret ettim. İkisi de dikiş diker, örgü örer, kek pasta pişirir. Şuraya kadife bir yastık, buraya bir tabak yulafli kurabiye derken, alelaide bir mekânı sihirli bir ortama çevirebilirler. Bean pazarlama sektöründe evden çalışıyor, ofisi bile çok güzel, her tarafta sanatsal posterler, tavandan sarkan bitkiler var.

Ben de yastık ve yulafli kurabiye satın alırım. Hatta saksıları tavana asıp bitkileri sarkıtmayı bile denedim. Ama asla aynı etkiyi yaratamadım. Bende o hava yok. Gelgelelim, benim de başka becerilerim var. En azından bence var. (Dik başlının önde gidene olmak bir yetenek midir? Çünkü görünüşe göre benim en güçlü yanımdır bu.)

Mutfağımız Mimi'nin yaratıcılığının en birinci örneği diye düşünürken sevgiyle etrafa göz gezdirdim. Burası sadece bir mutfak değil, bir kurum. Bir sanat eseri. Her bir dolap titizlikle süslenmiş bir orman, yıllar içinde birikmiş, keçeli kalemle çizilmiş bir dekor. Her şey ben üç yaşındayken düşüp dizim yara olduğunda Mimi'nin, beni neşelendirmek için dolabın köşesine minicik bir fare çizmesiyle başladı. Dolabın köşesine kalemle bir fare çizdi, bana göz kırptı ve "Babana söyleme" dedi. Bense büyülenmiş halde fareye bakakaldım, bu kadar şahane bir şey çizmesine, hem de *mobilyanın üstüne çizmesine* inanamıyordum.

Birkaç hafta sonra Gus bir şeye üzülmüştü ve Mimi bu sefer de komik bir kurbağa çizdi. Derken, yıllar içinde, gitgide yeni çizimler ekledi, detaylı orman sahneleri oluşturdu. Doğum günlerini temsil eden ağaçlar; Noel zamanı hayvanlar. Küçük katkılarda bulunmamıza izin verdi. Biz de nefesimizi tutarak çizerdik dolapların üstüne, muazzam bir an yaşayarak. Bir kelebek... bir solucan... bir bulut.

Dolap kapakları artık bayağı resimle doluydu ama Mimi ara sıra yine yeni bir şey sıkıştırıyordu. Mutfağımız köy çapında ünlendi, bu yüzden arkadaşlarımız misafirlğe geldiğinde ilk burayı görmek ister.

"Başka kimsede yok böyle bir mutfak!" Temi mutfağımızı ilk gördüğünde nefesi kesilerek böyle demişti, çok iyi hatırlıyorum,

on bir yaşındaydık ve hemen göğsüm kabararak, “Başka kimsede Mimi yok da ondan” demiştim.

Şimdiyse iPad ekranında babamın yıllar içinde verdiğimiz partilerden montajlanmış görüntüleri geçiyordu, ben sekiz yaşındayken babamın Noel Baba kılığındaki halini nostaljik hislerle izledim... Babam ve Mimi, Bean’in on sekizinci yaş gününde oldukça şık giyinmiş dans ederlerken... Nice mutlu aile kutlamaları.

En son çerçevede ekranda *Mutlu yıllar Tony Talbot!* çıktı ve hepimiz şevkle alkışladık.

“Gerçekten! Çocuklar!” Babam mutfakta oturan bize gülümserken zevkten dört köşeydi. Duygusalı, gözleri nemlenmişti. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. İnanılmaz bir hediye bu. Bean, Gus, Effie... Teşekkürler.”

“Benden değil” dedim çabucak. “Bean ve Gus hazırlamış. Ben sana... bunu yaptım.”

Birden utanarak babama Bean’in kâğıdına sardığım hediyemi sundum. Babam kocaman yassı kitabı açıp başlığını okurken nefesimi tuttum.

“*Layton-on-Sea’li Çocuk.*” Bana bu ne diye sorar gibi baktı, sonra sayfaları karıştırmaya başladı. “Aman... tanrım.”

Babamın çocukluğundaki Layton-on-Sea hakkında bulabildiklerimden, eski kartpostallar, fotoğraflar, harita ve gazete kupürlerinden oluşturduğum bir scrapbook’tu bu. Scrapbook hazırlamak beni kendine öylesine çekmişti ki, herhalde şu anda Layton-on-Sea üzerine bir tez yazabilirdim.

“Atari salonu!” diye bağırdı babam heyecanla, sayfaları çevirdi. “Rose and Crown! St Christopher Okulu... Beni çok eskilere götürdü...”

Sonunda babam kafasını kaldırıp baktı, yüzünde binbir çeşit duygu dolaşıyordu. “Effie, hayatım, harika olmuş. Çok duygulandım.”

“Sanatsal falan değil” dedim, birdenbire bulduğum bütün malzemeyi gelişigüzel yapıştırdığımı fark ettim, herhalde Bean olsa

hepsinden aşırı yaratıcı bir tasarım oluştururdu. Fakat Mimi elini koluma koydu.

“Sakin tevazu gösterme, Effie, hayatım. Gayet sanatsal olmuş. Bu bir sanat eseri. Tarih. Sevgi.”

Onun da gözleri yaşlardan ıslıl ıslıl olmuştu. Babamın duygusallığına alışkınım ama Mimi ağlamaz pek. Ancak bugün göz kenarlarında farklı bir pırıltı gizliydi. Titreyen eliyle sıcak şarabımı alıp babama bakışını izledim, babam da ona manalı bir bakış fırlattı.

Tamam, bu artık garipti. Bir tuhafılık vardı. İşaretleri yeni fark ediyordum. Ama neydi?

Derken, birdenbire, kafama dank etti. Bir şey planlıyorlardı. Şimdi her şey yerine oturdu. Babam ve Mimi bir şeyleri ortaya atmak yerine hep gizli gizli konuşan, arkasından kocaman bir karar ilan eden bir çift olmuştu. Bir planları vardı, bize söyleyeceklerdi ve bunun için duygusal hissediyorlardı. Ah, neydi acaba? Yeni bir çocuk evlatlık edinmeyeceklerdi, değil mi? Aklımdan en çılgın düşünceler geçti. Yok. Kesinlikle o değildir. E o zaman ne? Babam kitabı kapattı, bir kez daha Mimi'ye bir bakış attı ve sonra bize hitap etti.

“Evet. Çocuklar. Biz aslında...” Boğazını temizledi. “Bizim size bir haberimiz var.”

Biliyordum işte!

Sıcak şarabımı yudumladım, umutla beklemeye başladım, Gus da telefonunu kenara koyup kafasını kaldırıp baktı. Uzun, tuhaf bir sessizlik oldu ve merakla Mimi'ye baktım. Birleştirdiği ellerinin parmak boğumları öylesine sıkılmıştı ki, beyaz beyaz olmuştu ve ilk kez huzurum kaçtı. Ne oluyordu?

Yarım saniye sonra, en bariz, en dehşetengiz cevapla birlikte jeton düştü.

“İyi misiniz?” Panikle sordum, gözümün önünden bekleme salonları, serumlar, suratlarından kötü haber okunan kibar doktorlar geçmeye başlamıştı.

“Evet!” dedi babam hemen. “Hayatım, *lütfen*, endişelenme, ikimiz de iyiyiz. İkimizin de sağlığı yerinde. Konu... o değil.”

Şok edici sırlar, yüreğinizi ısıtacak ikinci şanslar, komik yanlış anlamalar ve unutulmaz bir romantizm sizi bekliyor!

Effe, sevgili anne ve babasının boşanmasının üzerinden neredeyse iki yıl geçse de hâlâ o mutlu çocukluk hayatını özliyor. Artık babasından çok uzaklaştı çünkü onun genç ve çekici kız arkadaşı Krista'dan nefret ediyor. Ailesi dağıldı ve şimdi bunlar yetmezmiş gibi bir de tüm çocukluğunu geçirdiği evlerinin satılacağını öğrendi.

Krista büyük bir eve veda partisi düzenliyor ve Effe davetli olmadığını öğreniyor, zaten gitmeyi düşünmese de, birden aklına çocukluğunun en güzel anılarının simgesi olan oyuncacı geliyor, onu mutlaka almalı. Bunun için tek şansı, partiye gizlice girip kimseye görünmeden çıkmak.

Effe oyuncacı bulmaya çalışırken kendisi hakkında kardeşlerinin, babasının neler söylediklerini duyuyor, bazı sırları keşfediyor, yepyeni bir gözle görmeye başlıyor geçmişini. Daha da önemlisi uzun süre önce kalbini paramparça eden ve ne yazık ki hâlâ çok yakışıklı olan hayatının aşkı Joe ile karşılaşiyor ve inanılmaz gerçekler ortaya dökülüyor.

Effe, geleceğiyle yüzleşmeden önce kendine karşı dürüst olması ve geçmişle yüzleşmesi gerektiğini fark ediyor..

“Kinsella mükemmel bir hikâye anlatıcı ve bu roman onun şimdiye kadarki en iyi romanı.” *Sunday Express*

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

